

вносяться зміни до діючого законодавства. Дану групу актів слід розділити на дві підгрупи. До першої слід віднести розпорядчі документи, які вносять зміни до розпорядчих документів. До другої підгрупи слід віднести розпорядчі документи, які вносять зміни до діючих нормативних актів. До четвертої групи відомчих актів, які мають свою специфіку у техніці підготовки, відносяться відомчі акти, які вносять зміни та доповнення до діючих нормативних актів; порядок прийняття актів та компетенція суб'єктів відомчої нормотворчості. За цим критерієм, відомчі акти поділяють на одноособові відомчі акти (прийняті або затверджені керівником відповідного ЦОВВ або його заступником, якщо це визначено статутом певного відомства), колегіальні (відомчі акти, прийняті колегією Міністерства), спільні (відомчі акти, які приймаються кількома суб'єктами відомчої нормотворчості).

Одержано 12.10.2017

УДК 351.74

Олена Юхимівна СИНЯВСЬКА,

*професор кафедри загальноправових
дисциплін факультету № 6*

*Харківського національного університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, професор;*

ORCID: <http://orcid.org/0000-0002-6386-4151>

НАПРЯМКИ ПОБУДОВИ ПАРТНЕРСЬКИХ ВІДНОСИН ПОЛІЦІЇ ТА НАСЕЛЕННЯ

Провідне місце у здійсненні правоохоронної діяльності посідає у системі державних правоохоронних органів Національна поліція України (далі – поліція) – як «центральный орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку».

Одним із принципів діяльності поліції закон визначає її взаємодію з населенням на засадах партнерства. Дійсно, високу ефективність діяльності поліції, більш того – взагалі її життєдіяльність неможливо забезпечити без встановлення дійсно партнерських відносин працівників поліції з населенням, оскільки, по-перше, органи та підрозділи поліції не в змозі самотійно, тільки силами своєї штатної чисельності на належному рівні виконати покладені на них державою службові завдання без взаємодії з

населенням; по-друге, працівники поліції не можуть виконувати свої службові функції, працюючи в «ворожому середовищі», негативно настроєному до них оточенні – коли населення відносяться до правоохоронців не як до партнерів у спільній діяльності, а як до представників якоїсь антагоністичної по відношенню до них групи державних службовців. Отже, визначення шляхів налагодження ефективної взаємодії поліції з населенням, взаємодії на рівні партнерства є на сьогодні одним із пріоритетних завдань у процесі реформування органів внутрішніх справ в цілому і підвищення ефективності діяльності новоствореної поліції зокрема.

На нашу думку, основними напрямками покращення взаємовідносин поліції із населенням мають стати такі заходи.

Перш за все, необхідно вжити заходів щодо дійсної реалізації положень щодо взаємодії поліції з населенням, закріплених у законі України «Про Національну поліцію», щоб ці положення не залишились задекларованими «на папері». Необхідно реально, а не формально, здійснити реформу кримінальної статистики, відійти від старих показників ефективності діяльності правоохоронних органів і наповнити показники, перш за все, соціальним змістом, щоб основним критерієм оцінки ефективності діяльності органів і підрозділів поліції дійсно став рівень довіри до неї населення.

По-друге, необхідно запровадити дієві форми та методи контролю за виконанням службових обов'язків, персональної відповідальності за дії (бездіяльність) як керівників, так і кожного поліцейського та прийняті ними рішення, оскільки навіть одиничні випадки неналежного виконання своїх обов'язків, порушення прав і свобод людини викликають зниження довіри населення до поліції взагалі. Також важливо забезпечити зворотній зв'язок з різними верствами населення, що сприятиме дотриманню законності та прозорості під час прийняття працівниками поліції відповідних рішень.

По-третє, необхідно на державному рівні організувати правову освіту населення, починаючи з якомога молодшого віку, з тим, щоб наявні правові знання громадян переросли в усвідомлення проблеми спільної з органами правопорядку правоохоронної діяльності, у внутрішнє спонукання взаємодіяти з поліцією у сфері запобігання правопорушенням та охорони правопорядку в країні.

З цим напрямком тісно пов'язаний і наступний – радикальне вдосконалення системи професійної підготовки та виховання персоналу поліції, спрямоване на зростання їх професіоналізму; підвищення рівня професійної, культурної, етичної підготовки

працівників поліції для забезпечення партнерських стосунків з населенням, розвиток професійної комунікативної компетентності особового складу.

По-п'яте, оскільки партнерські відносини поліції з населенням в охороні правопорядку реалізуються також через громадські формування з охорони громадського порядку, необхідно завершити процес створення нормативно-правової бази діяльності останніх, організувати їх матеріально-технічне забезпечення, надання їм реальної правової та організаційної допомоги з боку територіальних підрозділів поліції, держадміністрацій та органів місцевого самоврядування, на державному рівні законодавчо закріпити пільгові умови для членів громадських формувань з охорони громадського порядку, створити необхідні умови для якомога ширшого залучення громадян до співпраці з органами правопорядку тощо.

По-шосте, на державному рівні необхідно проводити програму щодо підвищення іміджу поліції, авторитету професії правоохоронця. Цьому сприятиме не тільки якнайширше впровадження процесу паблік рілейшнз у діяльність поліції, а й реальне викорінення негативних явищ у діяльності персоналу (факти корупції, зловживань службовим станом, грубість, некомпетентність деяких працівників й та ін.), а також загальне та очевидне підвищення ефективності діяльності поліції.

По-сьоме, щоб взаємодія поліції з населенням відбувалася на рівні партнерства, призвела до бажаних наслідків, її треба будувати відповідно до науково обґрунтованих принципів, які можна поділити на дві групи: загальні та спеціальні (організаційно-технічні) принципи взаємодії. До загальних принципів взаємодії поліції та населення можна віднести наступні: добровільність; принцип дотримання прав людини і громадянина; принцип гуманізму; принцип справедливості; принцип науковості; принцип комплексності; принцип правової упорядкованості; принцип законності; принцип рівноправності; принцип гласності; принцип плановості.

Групу спеціальних або організаційно-технічних принципів можна розділити на дві підгрупи: принципи побудови системи взаємодії і принципи здійснення процесу взаємодії. До принципів побудови системи взаємодії можна віднести: принцип спільності інтересів; принцип функціональності; принцип нормованості; принцип спеціалізованості; принципи ієрархічності, територіальності та ін. До принципів здійснення процесу взаємодії можна віднести: принцип безперервності; принцип скоординованості дій; принцип

маневреності (або оперативності і гнучкості); принцип відповідальності за виконання зобов'язань при взаємодії (за наслідки взаємодії); принцип заохочення; принципи цілеспрямованості; свободи обговорення проблем, які мають взаємний інтерес; поваги позицій та точок зору суб'єктів взаємодії тощо.

І, нарешті, останнє. Концепція співробітництва поліції з громадськістю за останні кілька десятиріч стала важливим елементом планування діяльності багатьох поліцейських сил та підрозділів Європи та Північної Америки. В інших країнах накопичений величезний досвід впровадження різноманітних програм і форм співробітництва з населенням. Цей досвід необхідно ретельно вивчати, переосмислювати і при можливості впроваджувати на Україні, оскільки на основі його узагальнення можна і необхідно розроблювати рекомендації з покращення взаємодії поліції і населення з урахуванням як сучасних умов, світової практики, так і менталітету українського народу.

Одержано 12.10.2017

УДК 342.15

Ярослав Васильович СИНЯК,

курсант 4 курсу факультету № 1

Харківського національного університету внутрішніх справ;

ORCID: <http://orcid.org/0000-0001-5177-0337>

ЩОДО ПОНЯТТЯ «ПРАВООХОРОННА ФУНКЦІЯ ДЕРЖАВИ»

В умовах нормального стану існування держави визначальним є забезпечення громадського порядку, однак в умовах надзвичайного стану на перший план виходить забезпечення національної безпеки та обороноздатності держави. Значить нормальне функціонування всіх сфер суспільної життєдіяльності вимірюється рівнем забезпечення громадського (публічного) порядку. Саме публічний порядок є запорукою підтримання миру і безпеки громадян задля того, щоб кожен член суспільства міг безперешкодно користуватися всіма благами сучасного світу. При цьому, сутність публічного порядку визначається двома важливими факторами – порядком і свободою, котрі є запорукою стабільності і завжди повинні йти пліч-о-пліч.

Говорячи про правоохоронну функцію держави варто сказати, що від правильного розуміння самого терміну, залежить